

Warszawa, 11.08.2025

Adresat: Kancelaria Prezydenta RP
Biuro Interwencyjnej Pomocy Prawnej i Listów,
Warszawa

Petycja do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

PETYCJA

w trybie ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz.U. 2014 poz. 1195)

Dotyczy: ochrony praw osób z niepełnosprawnościami i zapobiegania nadużyciom służb publicznych

Przedmiot petycji:

Apel o podjęcie przez Prezydenta RP inicjatywy ustawodawczej oraz działań interwencyjnych w związku z systemowym naruszaniem praw obywatelskich i zdrowotnych osoby niepełnosprawnej w postępowaniu karnym

Naruszenia te obejmują w szczególności wadliwe przeprowadzenie czynności okazania osoby (sprzeczne z art. 173 §1–3 k.p.k. oraz rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości), pogwałcenie praw gwarantowanych przez Europejską Konwencję Praw Człowieka (art. 3, 6, 8, 13, 14), przewlekłość postępowania, brak wsparcia i skutecznych środków ochrony prawnej, a także bierną postawę organów ścigania.

Streszczenie problemu

Niniejsza petycja jest apolitycznym apelem obywatela chorego

niepełnosprawnego, w skrajnie trudnej sytuacji zdrowotnej, wskazującym na systemowe naruszenia praw człowieka w mojej sprawie karnej

w tym:

Petycja jest składana w interesie

1) publicznym – dużo bardziej, wnioskujący nie chciałby, aby inne osoby w takich sytuacjach musiały przechodzić to samo

2) podmiotu wnoszącego petycję – dużo mniej, bo sam przedmiot sprawy sądowej o której wspomina wnioskujący jest błahy, grozi mi za to maksymalnie kara w postaci pracy społecznych, ale koszt mój i mojej rodziny zdrowotny oraz finansowy dla Skarbu Państwa jest ogromny. Najgorsze jest potraktowanie przez system osoby chorej i niepełnosprawny które wydaje mi się nie dopuszczalne w demokratycznym Państwie

Szanowny Panie Prezydencie,

Działając na podstawie ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz.U. 2014 poz. 1195), składam na Pana ręce niniejszą petycję o podjęcie pilnych działań w opisanej sprawie. Petycja ma charakter apolityczny, opieram się przede wszystkim na nauce oraz wynika z głębokiej troski o podstawowe prawa człowieka, równość wobec prawa oraz

poszanowanie godności osoby z niepełnosprawnością oraz wszelkich innych osób niepełnosprawnych. Mimo że moje poglądy umiem (w moim mniemaniu oczywiście) zauważać zarówno dobre jak i złe działania i jednej i drugiej z największych partii to moim celem nie jest i nigdy nie było jakiegokolwiek działanie polityczne, lecz pro-ludzkie.

Zwracam się do Pana Prezydenta jako najwyższego przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej i strażnika Konstytucji z prośbą o interwencję oraz inicjatywę legislacyjną, które położą kres rażącym naruszeniom moich praw obywatelskich i zdrowotnych w toczącym się przeciwko mnie postępowaniu karnym oraz wskażą kierunek zmian jakie być może są potrzebne. Wiem, że w Sejmie jest już procedowany Rządowy **projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (druk nr 1600)** – nie miałem czasu przeczytać projektu, ale z opisu poniżej wydaje się mądrym projektem:

projekt dotyczy m. in. wprowadzenia zakazu korzystania z nielegalnie zdobytych dowodów, ograniczenia nadmiernego stosowania tymczasowego aresztu, zwiększenia decyzyjności sądów, a zmniejszenia prokuratorów, zwiększenia prawa do obrony na wszystkich etapach postępowania prawa karnego, ułatwienia uzyskania pomocy prawnej z urzędu

W świetle powyższego czuję się **pozostawiony samemu sobie w obliczu systemowej niesprawiedliwości**. Jako obywatel Rzeczypospolitej Polskiej, osoba niepełnosprawna i ciężko chora, mam prawo oczekiwać, że państwo – zamiast mnie krzywdzić – zapewni mi ochronę i wsparcie. Konstytucja RP gwarantuje każdemu prawo do ochrony zdrowia (art. 68 ust. 1) oraz nakłada na władze publiczne obowiązek szczególnej opieki nad osobami niepełnosprawnymi (art. 68 ust. 3, art. 69). Ponadto **Konwencja ONZ o prawach osób z niepełnosprawnościami**, której Polska jest stroną, zobowiązuje państwo do zapewnienia takim osobom skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości na

zasadzie równości z innymi (art. 13 Konwencji). Tymczasem moje doświadczenia przeczą tym zasadom – procedury karne okazały się niedostosowane do mojego stanu zdrowotnego, a instytucje odpowiedzialne za ochronę praw jednostki zawiodły. Poczucie krzywdy i opresji ze strony systemu doprowadziło mnie na skraj wytrzymałości psychicznej i fizycznej. **Moje podstawowe prawa człowieka zostały pogwałcone** – w szczególności: prawo do wolności od niehumanitarnego i poniżającego traktowania (art. 3 EKPC), prawo do rzetelnego procesu w rozsądnym terminie (art. 6 §1 EKPC), prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego (art. 8 EKPC – naruszone m.in. przez ingerencję w moje życie osobiste i zdrowie), prawo do skutecznego środka odwoławczego (art. 13 EKPC – brak realnej możliwości obrony swych praw w zaistniałej sytuacji) oraz zakaz dyskryminacji (art. 14 EKPC – jestem traktowany gorzej z powodu mojej niepełnosprawności i stanu zdrowia).

Argumentacja prawna i potrzeba interwencji

Opisane wyżej okoliczności wskazują, że doszło do rażących naruszeń zarówno **prawa krajowego**, jak i **standardów międzynarodowych** obowiązujących Polskę. Poniżej przedstawiam kluczowe aspekty prawne sprawy, uzasadniające konieczność Pana Prezydenta interwencji:

- **Naruszenie kodeksu postępowania karnego i prawa do obrony:** Dowód z identyfikacji mojej osoby został uzyskany **z pogwałceniem art. 173 k.p.k.**, który jednoznacznie wymaga bez sugestijnego okazania osoby w grupie minimum czterech osób [lexlege.pl](http://lexlege.pl/lexlege.pl). Policja nie dopełniła tego obowiązku – zamiast przeprowadzić prawidłową procedurę okazania, funkcjonariusz **przesłał świadkowi tylko moje zdjęcie**, co de facto **sugerowało wynik rozpoznania**. Tak zdobyty „dowód” powinien być uznany za niedopuszczalny jako sprzeczny z prawem i obciążony poważnym ryzykiem pomyłki. Mimo to organy ścigania i sąd go wykorzystują, czym naruszają moje konstytucyjne prawo do obrony i rzetelnego procesu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 §1 EKPC). W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka podkreśla się, że wykorzystanie w procesie karnym dowodów uzyskanych w sposób niezgodny z zasadami fair trial może prowadzić do naruszenia art. 6 Konwencji. Moja sytuacja jest tego jaskrawym przykładem.
- **Przewlekłość postępowania i brak efektywnego środka prawnego:** Postępowanie przeciwko mnie toczy się od **prawie dwóch lat** w sprawie, która powinna zostać rozpoznana szybko (prosty stan faktyczny, niska wartość szkody). Tymczasem już sam upływ tak długiego czasu – przy bierności sądu co do wyjaśnienia kluczowych kwestii (jak legalność dowodu, zabezpieczenie nagrań) – wskazuje na naruszenie wymogu **rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie**. Złożyłem w tym zakresie skargę na przewlekłość, lecz została ona oddalona, co świadczy o nieskuteczności tego środka w praktyce. **ETPCz wielokrotnie**

wskazywał, że nadmierna długość postępowań sądowych w Polsce stanowi problem systemowy i że brak realnej możliwości uzyskania odszkodowania lub przyspieszenia postępowania jest naruszeniem art. 13 EKPC (prawo do skutecznego środka odwoławczego). Przykładowo, w wyroku *Modzelewski przeciwko Polsce* (skarga nr 31654/20, 2022 r.) Trybunał stwierdził, iż skarżący doświadczył naruszenia art. 6 §1 i art. 13 Konwencji z powodu przewlekłości postępowania karnego i nieskuteczności skargi na przewlekłość. **W moim przypadku sytuacja jest jeszcze bardziej dramatyczna**, bo oprócz przewlekłości występuje realne ryzyko utraty zdrowia lub życia wskutek kontynuowania procesu. Sprawa ma dla mnie najwyższą wagę, a mimo to organy ją prowadzące nie okazują wymaganej troski ani pośpiechu.

- **Nieludzkie traktowanie i zagrożenie dla życia osoby chorej:** Zgromadzone fakty dowodzą, że sposób, w jaki traktują mnie organy wymiaru sprawiedliwości, osiągnął pułap niehumanitarnego i poniżającego traktowania zakazanego przez art. 3 EKPC. **Brak reakcji na mój krytyczny stan zdrowia**, ignorowanie oraz kontynuowanie procedowania sprawy mimo ewidentnego zagrożenia dla mojego życia – to wszystko składa się na obraz instytucjonalnej obojętności na cierpienie jednostki. Trybunał w Strasburgu podkreśla, że nawet jeśli samo postępowanie sądowe nie ma charakteru celowo represyjnego, to **kumulatywny efekt stresu i bezradności, jaki ono wywołuje u szczególnie wrażliwego oskarżonego, może stanowić naruszenie art. 3 Konwencji.**

Państwo ma pozytywny obowiązek ochrony życia i zdrowia obywatela – tymczasem nie dość, że nie zapewniono mi wsparcia, to jeszcze działania (a raczej zaniechania) organów publicznych potęgują zagrożenie. Takie traktowanie osoby ciężko chorej i niepełnosprawnej stoi w sprzeczności z art. 30 Konstytucji RP (poszanowanie godności ludzkiej) oraz art. 38 (ochrona życia).

- **Naruszenie prawa do prywatności i godności:** Bezprawne dysponowanie moim wizerunkiem (przesyłanie zdjęcia MMS-em świadkowi bez mojej zgody i poza procedurą) naruszyło także moje prawo do prywatności i ochrony danych osobowych. Wykorzystanie mojego zdjęcia w taki sposób odbyło się bez jakiegokolwiek kontroli i poszanowania procedur, co urąga mojej godności osobistej. Ponadto, nękanie mnie przez organy ścigania błahymi wezwaniami i kontrolami w miejscu zamieszkania, przy jednoczesnym ignorowaniu poważnych zgłoszeń, sprawia wrażenie **profilowania mnie ze względu na stan zdrowia i traktowania jako „łatwego celu”**. Jest to forma dyskryminacji i narusza art. 14 EKPC w związku z art. 8 (bo ingeruje w moje prawo do normalnego życia prywatnego, wolnego od nieuzasadnionej ingerencji). Władze publiczne nie mogą stosować wobec osoby chorej innych standardów niż wobec reszty

społeczeństwa – tymczasem odczuwam, że jestem pozbawiany należnego mi szacunku i traktowany jak obywatel gorszej kategorii.

Podsumowując, moje doświadczenia wskazują na **poważny problem systemowy**: polskie procedury i praktyka organów ścigania *de facto* nie chronią praw osoby niepełnosprawnej uwięzionej w postępowanie karne, a mogą wręcz prowadzić do pogorszenia jej stanu zdrowia i łamania jej podstawowych praw. Tak być nie powinno w państwie prawnym. Jako społeczeństwo mamy obowiązek szczególnej troski o najłabszych i najbardziej narażonych – tymczasem system zawodził, pozostawiając mnie w poczuciu kompletnej bezradności. Z tego względu **nie poprzestałem na działaniach krajowych**. Wyczerpawszy dostępne środki w Polsce, zdecydowałem się zwrócić o pomoc do instytucji międzynarodowych: **złożyłem skargę do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu** (skarga oparta na ww. naruszeniach art. 3, 6, 8, 13, 14 EKPC – obecnie w trakcie drogi kurierem do Strasburga). Ponadto pozostaję w kontakcie z Biurem Rzecznika Praw Obywatelskich (choć jak dotąd bez efektu) i przygotowuję wystąpienia do władz wykonawczych – planuję także poinformować Kancelarię Prezesa Rady Ministrów oraz odpowiednie organy ONZ (np. Komitet ds. Praw Osób z Niepełnosprawnościami lub specjalnych sprawozdawców ONZ ds. praw człowieka) o mojej sprawie, licząc na reakcję. Te równoległe działania pokazują, że sytuacja jest na tyle poważna i bezprecedensowa, iż wymaga uwagi także poza granicami kraju.

Mając jednak świadomość roli, jaką w polskim systemie prawnym pełni Prezydent Rzeczypospolitej, pokładam nadzieję przede wszystkim w Pana interwencji. Zgodnie z art. 126 ust. 2 Konstytucji, Prezydent czuwa nad przestrzeganiem ustawy zasadniczej – tu zaś doszło do szeregu naruszeń konstytucyjnych praw i wolności. **Prezydent RP dysponuje inicjatywą ustawodawczą** oraz pewnymi środkami wpływu (bezpośrednie wezwanie organów do zbadania sprawy, uprawnienie łaski, kierowanie ustaw do Trybunału Konstytucyjnego itp.), które mogą pomóc w rozwiązaniu problemu systemowego ujawnionego przez moją sprawę. Dlatego też z szacunkiem proszę o Pana osobiste zaangażowanie.

Postulaty

Wobec powyższego **postuluję o:**

1. **Podjęcie inicjatywy ustawodawczej** mającej na celu nowelizację przepisów Kodeksu postępowania karnego oraz innych aktów prawnych w kierunku lepszej ochrony praw osób niepełnosprawnych i ciężko chorych w postępowaniu karnym. W szczególności postuluję:
 - Wprowadzenie jednoznacznych zapisów **zakazujących wykorzystywania w procesie dowodów uzyskanych z naruszeniem procedur (np. okazania dokonanego w sposób sprzeczny z art. 173 k.p.k.),** pod rygorem ich bezwzględnej niedopuszczalności. Należy zagwarantować, że

policjanci i prokuratorzy będą przestrzegać procedur okazania – np. poprzez obowiązek rejestrowania (video/audio) czynności okazania w celu weryfikacji jej prawidłowości oraz wprowadzenie sankcji dyscyplinarnych za naruszenie tych procedur.

- Rozważenie **ustanowienia instytucji umorzenia humanitarnego** postępowania karnego, tj. umożliwienia sądowi umorzenia sprawy (lub zawieszenia jej na czas nieokreślony) w sytuacji, gdy dalsze prowadzenie postępowania stanowi poważne zagrożenie dla życia lub zdrowia oskarżonego z powodu jego choroby lub niepełnosprawności. Obecne przepisy nie przewidują jasno takiej możliwości, co prowadzi do dylematu: albo twardo ciągnąć proces kosztem zdrowia obywatela, albo liczyć na akt łaski po skazaniu. Prawo powinno pozwolić przerwać postępowanie, jeśli humanitaryzm tego wymaga – zwłaszcza gdy zarzucany czyn ma niewielką wagę.
- **Dostosowanie procedur sądowych do potrzeb osób z niepełnosprawnościami**, zgodnie z duchem Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych. Konieczne jest np. zapewnienie takim osobom wsparcia asystenta lub psychologa na sali sądowej (jeśli tego potrzebują), możliwość udziału zdalnego w rozprawie (gdy stan zdrowia utrudnia osobistą obecność), priorytetowe traktowanie spraw z udziałem ciężko chorych (aby zapobiec przewlekłości) oraz obowiązek uwzględniania w planowaniu czynności stanu zdrowia stron (np. krótsze sesje rozpraw, regularne przerwy medyczne).
- **Wzmocnienie kontroli nad przewlekłością postępowań** – np. poprzez reformę instytucji skargi na przewlekłość tak, by sądy musiały brać pod uwagę szczególne okoliczności osobiste skarżącego (jak ciężka choroba) przy ocenie „rozsądnego czasu” postępowania. Skarga na przewlekłość powinna być realnym narzędziem, a nie formalnością – można rozważyć zwiększenie stawek odszkodowań za przewlekłość lub wprowadzenie terminów instrukcyjnych dla sądów w określonych kategoriach spraw.
- **Zapewnienie realnych środków odwoławczych w sytuacji naruszeń proceduralnych** takich jak opisane w mojej sprawie. Proponuję wprowadzić mechanizm szybkiego zaskarżenia czynności dowodowych dokonanych niezgodnie z prawem (np. zażalenie na sposób przeprowadzenia okazania osoby, rozpoznawane przez niezależny sąd przed wykorzystaniem takiego „dowodu” w procesie). Pozwoli to eliminować wadliwe dowody już na etapie przygotowawczym, zamiast pozwalać im zatruwać cały proces.

- **Nowelizację przepisów ustawy o Policji i aktów wykonawczych** w celu wyeliminowania praktyk nękania i dyskryminowania osób chorych. Wprowadzić wytyczne, że przy postępowaniach dotyczących osób z poważnymi schorzeniami policja powinna zachować szczególną wrażliwość – np. unikać zatrzymań o 6 rano w błahych sprawach, jeżeli nie jest to absolutnie konieczne, czy też kłaść nacisk na mediację i polubowne rozwiązania w drobnych sprawach, zamiast kierować je na drogę karną.

Kończąc, zwracam się do Pana Prezydenta z **gorącym apelem o pochylenie się nad tą sprawą**. Jestem **obywatelem w skrajnie trudnym położeniu**, który – mimo ciężkiej choroby i niepełnosprawności – walczy o swoje prawa i godność. Wierzę, że Rzeczpospolita Polska nie pozostaje obojętna na los takich osób jak ja. Proszę o wykorzystanie przysługujących Panu kompetencji, aby **przywrócić poczucie sprawiedliwości** w mojej sprawie oraz zapobiec podobnym sytuacjom w przyszłości. Ta petycja jest wyrazem mojej ostatniej nadziei na to, że głos słabszego zostanie wysłuchany na najwyższym szczeblu państwowym.

Z wyrazami szacunku i nadziei na pozytywne rozpatrzenie,

Warszawa, dnia 11 sierpnia 2025 r.